

РЕШЕНИЕ

№ 833

гр. София, 12.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **8810** по описа за **2020** година докладвано от съдия Полина Величкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], чрез адв. М. Г., срещу Решение от 7. 08. 2020 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 116-ти състав, постановено по НАХД № 1353/2020 г. с което е потвърдено издаденото от Зам.-председателя на КФН Наказателно постановление /НП/ № Р-10-8/ 02. 01. 2020 г. С посоченото наказателно постановление на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 2500 /две хиляди/ лева за нарушение на чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането /КЗ/. Съдът е осъдил и [фирма] да заплати на КФН направените разноски в размер на 290 /двеста и деветдесет/ лева. Твърди се, че оспореното решение е незаконосъобразно, като постановено при неправилно тълкуване на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Иска се отмяна на съдебния акт и постановяване на друг, с който НП да бъде отменено. Алтернативно е направено искане за изменение на НП, като наложената санкция бъде преквалифицирана от такава по чл. 644, ал. 2 от КЗ на такава по чл. 644, ал. 1, т. 1 КЗ в минимално предвидения в този текст размер. Излагат се

съображения и за наличие на основания за приложение на чл. 28 от ЗАНН.

Ответникът по касационната жалба - Комисията за финансов надзор, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата в представени писмени бележки и в съдебно заседание.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд – София град, III касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид изложените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 от АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление /НП/ № Р-10-8/ 02. 01. 2020 г., издадено от Зам.- председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 647, ал. 2 във вр. с чл. 644, ал. 2, предл. 2, във вр. с чл. 644, ал. 1, т. 2 от КЗ, за извършено нарушение на чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането на касатора е наложена “имуществена санкция” в размер на 2000 /две хиляди/ лева.

На основание събраните в хода на процеса писмени и гласни доказателства и след цялостна проверка на обжалваното НП въззивният съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да съставляват формално основание за отмяна на НП. Според СРС от събраните в хода на процеса писмени и гласни доказателства безспорно е установено извършеното нарушение, изразяващо се в непроизнасяне по претендирано застрахователно обезщетение в предвидения в приетата за нарушена разпоредба на чл. 108, ал. 1 КЗ срок. Този текст предвижда окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ в срок от 15 дни след представяне на документите по чл. 106 от КЗ. В случая той е изтекъл на 10. 09. 2019 г., а произнасянето е извършено на 22. 10. 2019 г.

Районният съд е разгледал възраженията на жалбоподателя, изложени в жалбата, като мотивирано е приел същите за неоснователни.

Съдът е разгледал и посочените доводи за маловажност на нарушението, като се е мотивирал защо не ги възприема. Изложил е и мотиви защо приема, че административнонаказващият орган е съобразил размера на санкцията с изискванията на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН, като е определил същата към законоустановения минимум. При тези мотиви, районният съд е потвърдил наказателното постановление.

Обжалваният съдебен акт е правилен.

Районният съд е проявил процесуална активност, като е събрал необходимите за изясняване на случая писмени и гласни доказателства. Анализирайки същите, правилно е приел, че в хода на съдебното производство е доказано извършеното нарушение, за което дружеството е санкционирано и че не са допуснати съществени

процесуални нарушения, основание за отмяна на НП.

Безспорно е установена фактическата обстановка по делото, която не се оспорва от касатора. Съгласно установеното в хода на съдебното производство, същият не е изпълнил законовото задължение по чл. 108, ал. 1 от КЗ. Законодателят императивно е създал задължение за застрахователя в посочения срок от представянето на всички документи, касаещи основателността на претенцията и размера на евентуалното обезщетение, да определи и изплати размера на обезщетението или да откаже мотивирано. Съставът на нарушението е осъществен с факта на бездействието на касатора в посочените срокове за произнасяне. Нарушението е на формално извършване, като не се изисква наличие на вина. В тази връзка неоснователни са доводите на касатора относно неправилно определяне на датата на извършването му. От събраните и обсъдени пред въззивния съд доказателства безспорно се установява, че срокът, в който е следвало да се произнесе застрахователят, е бил до 10. 09. 2019 г. В тази връзка правилно административнонаказващият орган е посочил, че датата на извършване на нарушението е 11. 09. 2019 г.

Районният съд правилно е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати нарушения от категорията на съществените, обуславящи отмяна на наказателното постановление, поради което неоснователни се явяват доводите на касатора в тази насока. Основното възражение в касационната жалба е свързано с непосочването на обстоятелството, че деянието е извършено при условията на повторност. Настоящата инстанция не намира това нарушение за съществено, тъй като окончателната правна квалификация, респективно юридическото обвинение, се формулира с НП, с оглед на събраните в хода на производството доказателства, които няма как да са били известни при образуването на административнонаказателното производство. Фактът на повторност е относим към определяне на съответното наказание и тъй като АУАН няма санкционен характер и не съдържа санкционна част, не е необходимо и в неговото съдържание да бъде отразено, че нарушението е в условията на повторност. В случая съгласно изискванията на ЗАНН в АУАН е посочено единствено материалната разпоредба, която е нарушена, но не и санкционната норма. В тази насока е константната практика на АССГ. Безспорно е установено, че нарушението е извършено при условията на повторност. По силата на §1, т. 51 от ДР на действащия КЗ „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Предходното НП № Р-10-937/13. 12. 2017 г., на което се е позовал административнонаказващият орган, е влязло в сила на 13. 05. 2019 г. Със същото дружеството е санкционирано за нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ. Процесното нарушение, установено с АУАН № Р-06-1192/10. 12. 2019 г., е извършено на 10. 09. 2019 г. Следователно правилно е прието, че е налице повторност.

Неоснователни са доводите на касатора, че дадената от административнонаказващия орган правна квалификация е неправилна, тъй като по отношение на задължителната застраховка "Гражданска отговорност" е приложима специалната норма на чл. 496 КЗ, а не общата разпоредба на чл. 108 КЗ. Застраховката "Гражданска отговорност" е посочена в приложение № 1, раздел II, буква "А", т. 10, и тъй като не е за големи рискове по смисъла на определението, дадено в §1, т. 31 ДР, задължението на застрахователя по чл. 108, ал. 1 от КЗ я обхваща. Чл. 496, ал. 1 от КЗ предвижда, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка

"Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 пред застрахователя, сключил застраховката, или пред неговия представител за уреждане на претенции. Според изричната разпоредба на чл. 108, ал. 3 от КЗ, в случаите на застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл. 106 от КЗ, се прилага срокът по чл. 496, ал. 1 КЗ. Съотношението между двата срока е нормативно установено, като всеки от тях има самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия, без помежду им да има застъпване. Двата срока не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща.

Неоснователни са възраженията на касатора относно приложимостта на чл. 28 ЗАНН. В тази връзка правилни са изводите на районния съд, че в случая не е налице маловажност на нарушението. По делото не са установени данни за обстоятелства, които да обусловят по-ниска степен на обществена опасност на деянието. Възприемат се и доводите на СРС, че административнонаказващият орган е съобразил размера на наложената санкция с изискванията на чл. 27, ал. 2 ЗАНН.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл. 218, ал. 2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, обжалваното решение на Софийския районен съд следва да бъде оставено в сила.

С оглед на изхода на спора и своевременно направено искане за присъждане на разноски от страна на ответника, на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН във вр. с чл. 143 АПК, в полза на КФН следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в размер на 80 /осемдесет/ лева, определено на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Поради изложените мотиви и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд – София град, III-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 7. 08. 2020 г. постановено по НАХД № 1353/2020 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 116-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Комисията за финансов надзор направените по делото разноски в размер на 80 /осемдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

